

Bratři a sestry,

chtěl bych dnes mluvit o slepotě. Nikoliv však jen o slepotě tělesné, ale především o slepotě duchovní. A když bychom to měli vyjádřit v určitém poměru, tak musíme říci, že duchovně slepých nebo zaslepených lidí je mnohem více, než lidí slepých tělesně. A duchovní slepota je v konečném důsledku mnohem závažnější. Jinými slovy, **každého, kdo nevěří, že Pán Ježíš Kristus je jediná cesta k Bohu, můžeme považovat za duchovně slepého člověka**, který nenalézá cestu ke spasení. Ovšem i křesťané v církvi mohou prožívat stavy zaslepenosti, a to tehdy, když odsunou ze středu svého života Pána Ježíše Krista. Zaslepenost tak způsobuje vlastní pýcha, žádostivost, lakota, sobectví, závist, neodpuštění, hořkost, ctižádost, vzpoura, rezignace a další podobné postoje. O falešných duchovních naukách ani nemluvě.

Čtěl bych ale právě na té tělesné slepotě poukázat na problémy, které způsobuje slepota duchovní. *V biblických dobách byla na východě tělesná slepota velmi rozšířená. Byl to jednak následek onemocnění neštovicemi, zvláště však různých očních zánětů, na které tehdy ještě nebyly léky. Tyto záněty byly navíc stupňovány trvalým slunečním jasem, špínou, množstvím prachu a much.* Toliko k tomu Biblický slovník. Už na tom ale můžeme vnímat, že existuje i všelijaká duchovní špína, nečistota, hřích a různá oslnění tohoto světa, která mohou způsobit duchovní slepotu. V Janově evangeliu, které popisuje stejný příběh uzdravení slepého, jaký jsme četli v Markově evangeliu, tak tam je tento příběh rozšířen o otázku učedníků: **Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?** V Izraeli panovalo jednoznačné přesvědčení o tom, že slepota je trest za nějaké provinění. Věřilo se, že slepotu způsobuje Hospodin. V Exodu 4, 11 říká skutečně Hospodin Mojžíšovi: **Kdo dal člověku ústa? Kdo působí, že je člověk němý nebo hluchý, vidící nebo slepý? Zдали ne já Hospodin?** Spíše než trest za vinu zde ale můžeme vidět, že slepota může být Božím záměrem, na kterém se chce Bůh oslavit. Ostatně Ježíš odpovídá učedníkům na jejich otázku: **Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.** Anebo si vzpomeňme na Saula, později apoštola Pavla. Ve své duchovní náboženské zaslepenosti pronásledoval křesťany a souhlasil s jejich zabíjením. A na jedné takové protikřesťanské výpravě do Damašku je zastaven Ježíšem Kristem, který se mu zjeví a oslepí jeho oči. Teprve tehdy, když se člověk přestane dívat na svět svými očima, teprve tehdy může být otevřen jeho duchovní zrak. U Pavla tato skutečnost způsobila zásadní obrat. Pokořil se před Pánem Ježíšem Kristem a stal se jeho následovníkem.

Bratři a sestry, pouze Pán Ježíš Kristus může uzdravit náš duchovní zrak, pakliže nevidíme, anebo jsme přestali vidět věci Boží. To je např. tehdy, když pod tíhou okolností ztrácíme víru a vidíme věci beznadějně. Černě. Vždyť právě slepý vidí vlastně tmu. Ježíš může i dnes samozřejmě uzdravit i tělesný zrak a jiné neduhy. To věděli i lidé v Betsaidě, kam Ježíš se svými učedníky přišel. Lidé, kteří věřili, že Ježíš může pomoci. **Přivedli k Němu slepce a prosili jej, aby se ho dotknul.** Z víry a lásky těchto lidí si můžeme vzít příklad. Záleželo jim na jejich slepém sousedovi. Věděli, že ta jeho slepost jej omezuje a v mnohém vylučuje ze společnosti. Mnozí slepí na východě byli žebráci, protože neměli možnost si na sebe vydělat a žádné invalidní důchody tehdy nebyly. Byli odkázáni na pomoc druhých. Mnozí lidé kolem nás, bratři a sestry, jsou duchovně slepí, nevidí cestu ke spasení. Záleží nám na nich? A co pro ně můžeme udělat? To samé, co udělali ti lidé v Betsaidě. **Přivést slepce ke Kristu.** Jistě mi namítnete, že to by ti lidé, ale museli chtít. Ano, to je předpoklad. Ovšem je otázka, nakolik jsme jim osvětlili, jak závažné důsledky může mít jejich odmítnutí Krista. Možná to po jejich negativních reakcích vzdáváme, přece je ale můžeme nést alespoň na modlitbách. A víte to, jestli se za druhé okolo sebe opravdu modlíme, to ukazuje, jestli nám na nich opravdu záleží. Protože jestli záleží, Kristus bude skutečně jednat. On je totiž ten, který otevírá oči, nikoliv my sami. Na druhou stranu, když se vrátíme k tomu příběhu, tak tam čteme, že toho slepého k Ježíši přivedli, doprovodili. Bez nich by nenašel cestu. Ovšem to, že ten slepý s nimi šel, znamenalo, že jim **důvěřoval**. Důvěřoval jim, že to s ním myslí dobře a že mu nechtějí ublížit. Co můžeme ty i já udělat pro to, aby nám lidé okolo nás důvěřovali? Někdy je to o dlouhodobě budovaných a upřímných vztazích, jindy to může být důležitý skutek lásky. Povzbuzení. Sdílení v těžkých chvílích, lehké nasměrování, pomoc nést těžká břemena. Doprovázejme tedy s trpělivostí, vlídností a láskou duchovně slepé, buďme s těmi, kteří to potřebují a strádají.

Pán Ježíš sám nám v tom ukazuje příklad. **Ježíš vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice.** Nicméně abychom i my sami všichni duchovně prohlédli, nebo viděli věci s potřebnou vírou a nadějí, je potřeba se také nechat vést Pánem Ježíšem Kristem. Důvěřovat Jeho slovu, a to i ve chvíli, kdy právě vidíme vše jen černě, když jdeme tmou. **Vždyť jeho slovo je přece světlem stezkám mým.** A je-li jeho slovo

světlem, pak se noc mění v den, pak světlo odhaluje věci skryté. *Když jsme byli kdysi na táboře, tak jsem si večer zapomněl svou Bibli na lavičce u ohně, setmělo se a schylovalo k dešti. Když ale zasvítla baterka, tak jsem jí uviděl a rozpomněl se, že tam mám svou Bibli. To světlo z baterky pomohlo odhalit určitý nedostatek a já měl možnost to napravit a svou Bibli před deštěm schovat.* Tak je to i s Božím slovem. Svítí do tohoto světa tmy. Ano, noc a den, to je veliký rozdíl. A na takovém táboře v přírodě si to uvědomíte o to jasněji. V noci, ve tmě, je mnohá činnost omezená. Noc také přikrývá mnohé nekalosti a také zaslepené k nekalostem vybízí. *Měli jsme na tomto táboře domluvený případ, ukradení vlajky, avšak naši hlídce jsme o tom neřekli. Kluci leželi na lavičkách u ohně, dívali se na hvězdy a najednou viděli, že ze stožáru se pomalu stahuje vlajka. Nejprve si mysleli, že jí sundává někdo z vedoucích, avšak teprve když posvítily baterkou do tváře oněm dotyčným, zjistili, že to jsou zloději. Tak nakonec vlajku ubránili a jednoho zloděje dokonce chytli.* Co ovšem pomohlo odhalit zloděje? To světlo z baterky. Naším světlem je, bratři a sestry, Pán Ježíš Kristus a Boží slovo. Svítí do tohoto temného světa, dává prohlédnout, pomáhá odhalit příčiny našich pádů a ochraňuje nás. Důvěřujme tedy Pánu a nechme se jím ze svých slepot vyvádět. **Pán Ježíš Kristus toho slepého vyvedl z vesnice.** A když ho potom uzdravil, **poslal ho domů, ale řekl mu: „Do vesnice nechod.“** Proč ho vyvedl z vesnice, mimo vesnici jej uzdravil a nařídil mu, ať se tam nevrací? Vesnice **Betsaida**, byla prosperující vesnicí. Brzy byla povýšena na město. Byla to rybářská bašta. Betsaida v překladu znamená Rybářov. Ale dařilo se tam také zemědělství, obchodu, byla zde celnice, čili turistický ruch. A tak se zde také usazovalo řecké myšlení, náboženský synkretismus, který odváděl od jediného Boha a vedl k zaslepenosti. K zaslepenosti samozřejmě mohl vést celkově život v městě byznysu. My se samozřejmě můžeme jen domnívat, jestli tohle byl důvod, proč jej Ježíš vytáhl z této vesnice ven, ale na něco důležitého to pro nás ukazuje. Chceme-li být Ježíšem uzdraveni, musíme si uvědomit, že se musíme duchovně oddělit od ducha tohoto světa. **Vyjít ze společnosti, která kazí dobré mravy. Opustit např. tzv. přátele a prostředí, které mě od Krista odvádí a vede do zaslepenosti.** Nepodílet se na jejich skutcích tmy.

Tím dalším důvodem, proč ho Ježíš vyvedl ven z vesnice, mohlo být, aby na léčení byl klid. Ticho přece léčí, se říká. A pouze v tichu, ve ztišení, přece mohu zaslechnout Krista. A když si představíte toho slepého, tak on byl odkázaný na to, co slyšel, ne co viděl. Měl-li tedy rozpoznat, že k Němu mluví Ježíš, bylo potřeba na to klid. Nechejme tedy kolem sebe a v sobě utichnout různé hlasy a naslouchejme Pánu, vždyť nás chce uzdravovat.

Proces uzdravení někdy může být déletrvajícím, může mít několik kroků. Důležitá však je právě komunikace s Lékařem. S Pánem Ježíšem Kristem. Bylo tomu tak i u slepého z našeho příběhu. **Potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“** Aby slepý mohl odpovědět na jeho otázku, **musel pozvednout oči.** To musíme i my. Pozvednout ke Kristu své srdce. Často ve své zaslepenosti a zaměřenosti na sebe nevidíme dál, než před sebe a jen sebe. Jsem přesvědčen, a jistě i vy máte takové zkušenosti, že ve chvíli, kdy odhlédnete od svých starostí a problémů, pak můžete spatřit tu krásu kolem sebe. Krásu Božího království nevyjímaje. Ano, i tu nám Bůh může dávat poznávat, pokud o to budeme usilovat, pokud budeme chtít. Protože ona tady je. Jen jí vidět. Odpověď toho slepého, když pozvedl svůj zrak, byla: **Vidím lidi, vypadají jako stromy a chodí.** Neviděl ještě zcela zřetelně. Tato zkušenost nás zase, bratři a sestry, učí, že když třeba v něčem prohlédneme, když si uděláme na něco svůj jasný názor, že to nemusí být ještě ucelený pohled. Ten slepý viděl lidi jako chodící stromy. I my ještě nemusíme vidět zcela jasně a můžeme se někdy ve svém poznání mýlit. Budeme-li ale zůstat a sdílet se v Kristově společenství a naslouchat také poznání druhých, pak se může i náš obzor rozšířit. Prosme, aby to s námi bylo jako v tom příběhu. Abychom viděli zřetelně a jasně. Pán Ježíš **potom znovu položil své ruce na jeho oči, slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zřetelně.**

Jistě jsou věci, bratři a sestry, ve kterých nevidíme někdy zřetelně a potřebujeme prohlédnout. Jsou věci, které také vidíme zkresleně a nepřesně. A to se pak zle odráží právě na našem jednání. Proto je důležité znát a neustále slyšet Boží slovo. Jím se posilovat a Božím slovem rozsuzovat myšlenky. A také zůstat na modlitbách. A kdykoliv je třeba, tak se nebojme volat: **Pane, dej mi prohlédnout, otevři mi oči tam, kde už vidím jenom tmou a beznaděj.** Mějme také na mysli, že Pán otevře oči tomu, kdo Kristu otevře především své srdce. Pán Ježíš si totiž nepřeje nic jiného, než abychom ve víře rostli a viděli věci neviděné. Amen. Píseň 176 modlitby

Slovo poslání: Efezským 5, 8- 14

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 685